

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H.M.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem Ostrava, 702
00 Ostrava, Purkyňova 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 173 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022 č. j. OAM-202/LE-BA06-LE24-
2022, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce uvedl, že ačkoliv je Tunisko obecně považováno za bezpečnou zemi původu, hrozí mu tam při návratu vážná újma či dokonce smrt. Politická strana Ennahda a její přívrženci již v minulosti zapálili jeho kavárnu a s největší pravděpodobností stojí i za smrtí jeho strýce. Navíc v České republice má nejbližší rodinu. Žije zde jeho bývalá manželka a nezletilý syn. Poznamenal, že usiloval o vízum pro vycestování do České republiky, které mu sice bylo neustále slibováno, nicméně jej dosud neobdržel. Z tohoto důvodu se rozhodl ze země vycestovat jediným dostupným způsobem. Jeho cílem byla Česká republika, právě proto, že zde žije syn a bývalá manželka. K žádné jiné zemi vazby nemá. Jsou u něj dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalovanému vytkl, že bez dalšího vyhodnotil jeho výpověď jako nevěrohodnou. Je však nutné si uvědomit, že je příslušníkem africké země, nikoliv Středoevropanem a tudíž se na tuto skutečnost musí brát při hodnocení jeho výpovědi zřetel. Nevlastní mobilní telefon, nemohl tedy po dobu svého pobytu v Tunisku udržovat kontakt s bývalou manželkou ani se svým synem. Ze stejného důvodu je nemohl kontaktovat ani po svém příjezdu do České republiky. Není vyloučeno, že po návratu do země původu se jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu stane osobou vystavenou nežádoucí pozornosti. Strana Ennahda a její přívrženci se mohou začít zajímat o jeho osobu a může být ohrožen na životě. V případě návratu mu může hrozit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že v jeho případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu. Odkázal na relevantní judikaturu, z níž citoval. Současně upozornil na rozpor mezi výpověďmi žalobce učiněnými v rámci správního řízení o jeho vyhoštění vedeném Policií ČR a následně při řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení o správním vyhoštění pouhých 9 dnů před tím, než podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, se žalobce o žádném nebezpečí, které by mu v Tunisku hrozilo, vůbec nezminil. Naopak výslovně prohlásil, že mu v Tunisku nehrozí mučení, trest smrti, nelidské zacházení ani jiné vážné nebezpečí, že Tunisko je pro něho bezpečná země, má se tam kam vrátit, neboť tam má celou svoji rodinu, a též že mu není známa žádná překážka, jež by mu bránila ve vycestování a chce vycestovat dobrovolně. Na hrozící nebezpečí od členů či příznivců politické strany Ennahda či islamistů, kteří mu měli zapálit kavárnu a vyhrožovat, neboť jej považovali za spolupracovníka bývalého režimu prezidenta Bin Aliho, se pak rozpomněl až při poskytnutí údajů ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Toto nebezpečí by mu přitom muselo být známo a jeho význam patrný již při řízení o správním vyhoštění vedeném Policií ČR, pokud by bylo skutečné a jeho obavy z tohoto nebezpečí natolik intenzivní, aby právě kvůli němu opustil svoji vlast. Nepravdivě původně vypovídal i ohledně svých předchozích žádostí o mezinárodní ochranu a jiných používaných totožností. Ačkoliv při výslechu Policií ČR i při poskytnutí údajů k jeho žádosti ve věci tyto skutečnosti popřel, z jeho vyjádření při pohovoru k žádosti ve věci ze dne 16. 9. 2022 naopak vyplývá, že již na přelomu tisíciletí a pod jinou identitou požádal o mezinárodní ochranu v Norsku, která mu však nebyla udělena. Žalobce tak zcela zásadním způsobem mění své výpovědi a ty nelze považovat za konzistentní. Z logických rozporů v jeho výpovědích při samotném řízení o mezinárodní ochraně žalovaný poukázal např. na údajný žalobcům 7 letý zákaz vycestování z vlasti z roku 2011, po nástupu politické strany Ennahda k moci, aniž by se on sám v té době ve své zemi nacházel a aniž by uvedl jakékoliv problémy s tuniskými státními orgány, a

zároveň jeho souběžnou dlouhodobou, byť marnou snahu na českém zastupitelském úřadě v Tunisu znovu legálně získat české pobytové oprávnění, pro něj je však jednou ze základních podmínek právě držení platného cestovního dokladu, váhání s odjezdem z vlasti beze změny bydliště a též skutečnost, že nový národní cestovní doklad si vyřídil až přibližně před rokem či 8 měsíci, a to vše přesto, že mu nejpozději od jeho posledního návratu z ČR v roce 2012 či 2013 v Tunisku hrozilo jím tvrzené nebezpečí. Navíc dle svých slov nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jinak politicky aktivní. Jeho jediným prohrěškem v očích případných demonstrantů či žhářů za bezpečnostně nestabilní situace v období Jasmínové revoluce v Tunisku na počátku roku 2011 byl obraz prezidenta Bin Aliho visící v jeho kavárně a on sám se ve vlasti v roce 2011 ani nenacházel, neboť v té době pobýval v ČR. Žalovaný poukázal i na další rozpory ve výpovědích žalobce. Při výslechu policií např. sice označil ČR za svoji cílovou zemi, protože zde má syna a bývalou manželku, zároveň ale též vypověděl, že s nimi od roku 2013, kdy se s nimi viděl naposledy, již v kontaktu není a že k ČR nemá žádné vazby. Ačkoliv je jeho syn stále nezletilý, žalobce dále prohlásil, že se v ČR nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost ani osoby, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území ČR bylo nepřiměřené, a též že mu není známa žádná překážka, jež by mu bránila ve vycestování. Ostatně o svém opětovném příjezdu do ČR svoji bývalou manželku ani neinformoval. Zjištěné rozpory ve výpovědích žalobce následně zcela popřel, popř. se zapletl do dalších, vzájemně si odporujících vysvětlení, anebo se je nepřesvědčivě snažil vyvrátit tvrzením, že se jej na to správní orgán neptal. Žalovaný zopakoval, že žalobce neprokázal, že by Tunisko v jeho případě nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. V průběhu správního řízení neprokázal a ostatně ani v žalobě nezpochybňuje nijak důvodně zařazení Tuniska mezi bezpečné země.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 24. 8. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně 26. 8. 2022 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělil, že je arabské národnosti, sunnitským muslimem. Nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani politicky aktivní. Posledním místem bydliště ve vlasti bylo hlavní město Tunis. Z Tuniska odcestoval asi před měsícem kamionem do Itálie, kde strávil asi 14 – 20 dní a poté nastoupil do vlaku, který jel přes Vídeň do Prahy. Na území ČR vstoupil 15. 8. 2022 vlakem. Cestovní doklad zůstal v Tunisku. Ke svým předchozím pobytům ve státech Evropské unie sdělil, že pobýval v ČR v letech 1997 – 1998. Poté se ještě jednou vrátil a pobýval zde v letech 2007 – 2012. Prohlásil, že o udělení mezinárodní ochrany dosud nikde nepožádal a že se jedná o jeho první žádost. Za důvody žádosti o mezinárodní ochranu označil výhrůžky od politické strany Ennahda, jejíž členové ho považovali za spolupracovníka bývalého režimu. Doplnil, že mu zapálili jeho kavárnu a uzavřel, že dále dostával výhrůžky od islamistů. 16. 9. 2022 byl proveden pohovor s žalobcem na jeho žádost v jazyce arabském za přítomnosti tlumočníka tohoto jazyka. Během tohoto pohovoru byl žalobce rovněž konfrontován s údaji, které uvedl v rámci výslechu na Policii ČR 17. 8. 2022 v řízení č. j. KRPA-269501-10/ČJ-2022-000022-MIG ve věci správního

vyhoštění. Rovněž tak byl konfrontován v rámci pohovoru s údaji, které sdělil správnímu orgánu v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 8. 2022. Za situace, kdy zjištění správního orgánu z pohovoru s žalobcem, jak jsou tato uvedena na str. 2 – 4 napadeného rozhodnutí, a to velmi detailně, korespondují s obsahem správního spisu, krajský soud v podrobnostech na tato zjištění zcela odkazuje.

6. Obsahem správního spisu je i protokol o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení o vyhoštění č. j. KRPA-269501-10/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 17. 8. 2022, z něhož se podává, že žalobce byl Policií ČR zadržen dne 17. 8. 2022, neboť na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Uvedl, že se jmenuje H.M. a narodil se X v Tunisku. Prohlásil, že toto je jeho jediná totožnost a jinou nepoužívá. Měl v plánu cestovat do ČR. Popsal, že z Tuniska se na člunu dostal do Itálie, kde se schoval do podvozku jednoho kamionu a tímto způsobem z Itálie přes Rakousko přicestoval do ČR dne 15. 8. 2022 a do té doby se zde zdržuje. Na cestě byl asi měsíc. Z Tuniska vycestoval někdy v červenci. Pasu se zbavil v Itálii. Je rozvedený a má jednoho syna. Bývalá manželka a syn bydlí v Karviné. Je rozvedený od roku 2013 a v tom roce manželku a syna viděl naposledy. Jinak celá jeho rodina žije v Tunisku. Na dotaz, zda jeho bývalá manželka ví o tom, že se nachází na území ČR, odpověděl, že nikoliv, nejsou spolu v kontaktu, naposledy se viděli v roce 2013. Na území ČR se nenachází nikdo, vůči komu by měl vyživovací povinnost. Ani zde či jinde v EU nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu na území ČR mohlo být z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené a že v ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Také prohlásil, že o udělení mezinárodní ochrany dosud nikde nepožádal. Uvedl rovněž, že do svého domovského státu chce vycestovat dobrovolně a není mu známa žádná překážka, jež by mu v tom bránila. Na dotaz správního orgánu, zda mu v případě návratu do Tuniska hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí, odpověděl, že v Tunisku mu nic z toho nehrozí a že Tunisko je pro něho bezpečná země, ve které pobýval předtím, než vycestoval do ČR. Na další dotaz, zda se ve svém domovském státě má kam vrátit, odpověděl kladně a dodal, že se vrátí domů do Tuniska za svou rodinou, se kterou je v kontaktu. Z důvodu neoprávněného pobytu v ČR bez cestovního dokladu rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPA-269501-12/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 17. 8. 2022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla podle § 118 odst. 3 citovaného zákona stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
7. Spis obsahuje rovněž opis evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 8. 9. 2022, z něhož plyne, že žalobce byl na území ČR v minulosti pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 3. 1999 sp. zn. 4 T 45/1998 pro spáchání úmyslného trestného činu nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 13 měsíců, přičemž trest byl odpykán vazbou, a dále k trestu

vyhoštění na dobu neurčitou, od něhož však bylo dne 13. 10. 2009 upuštěno z důvodu dle § 350h odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, v tehdy platném znění.

8. Spis obsahuje rovněž informace, které správní orgán shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tuniské republice, žalovaný konkrétně vycházel z informací Oddělení zahraničních projektů odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“, ze dne 11. 11. 2021 a „Tunisko – aktuální politická a bezpečnostní situace v zemi“, ze dne 2. 3. 2022, ze Zprávy České tiskové kanceláře „Pro novou ústavu se v referendu vysloвило přes 94 % účastníků“, ze dne 27. 7. 2022 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 100746-6/2021-LPTP ze dne 10. 2. 2021 „Tunisko – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“.
9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z výhrůžek přívrženců politické strany Ennahda, kteří mu jako domnělému spolupracovníkovi bývalého režimu prezidenta Ben Aliho též měli zapálit kavárnu, jíž provozoval a usmrtit strýce. Dále uvedl snahu zůstat v ČR, neboť zde má syna a bývalou manželku a chce vidět, jak jeho syn vyrůstá.
10. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
11. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, je bezpečnou zemí původu stát, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
12. Dle Přílohy 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 213/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen procedurální směrnice) se země považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují, dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 uvedené Evropské úmluvy nelze odchýlit, dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy a systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.

13. Krajský soud sdílí závěry žalovaného vyjádřené na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí, s nimi se zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech na ně odkazuje. I dle názoru soudu Tunisko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a procedurální směrnice. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě by Tunisko nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu, neboť z jeho výpovědi nevyplývá, že by ve své zemi mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, anebo by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a téhož zákona. Soud především sdílí názor žalovaného, že výpovědi žalobce jsou zcela nepřesvědčivé a v konečném důsledku nevěrohodné, a to z důvodů, které žalovaný podrobně rozvedl na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí. Celkový kontext podané žádosti o mezinárodní ochranu nasvědčuje tomu, že žalobce svůj azylový příběh vykonstruoval až při podání žádosti o mezinárodní ochranu, poté, co byl zadržen Policií ČR, kde přicestoval ilegálně, následně byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a bylo mu uloženo správní vyhoštění z území ČR. Soud sdílí přesvědčení žalovaného, že žalobce ve skutečnosti žádnému reálnému nebezpečí ve své vlasti nečelil a z Tuniska odjel z jiných než z hlediska zákona o azylu relevantních důvodů. Krajský soud se ztotožňuje i s názorem žalovaného, že i pokud by žalobcem tvrzené obavy byly skutečné, platí podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, že původcem pronásledování či vážné újmy je zásadně veřejná moc, což v případě žalobce, který tvrdil, že se obává příznivců či členů politické strany Ennahda, neplatí. Původcem pronásledování či vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Ani k takovému závěru ovšem v případě žalobce nelze dospět. Co se týká tvrzení o provázanosti strana Ennahda s tuniskou státní správou, případně o neschopnosti tamních bezpečnostních orgánů poskytnout mu v případě ohrožení včasnou pomoc, žalobce neprokázal, že by mu příslušné tuniské státní orgány odmítly anebo nebyly schopny ochranu poskytnout, jak se podává ze shromážděných informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu. Z nich plyne, že po ustanovení nové vlády prezidentem Kaisem Saidem členové strany Ennahda již v tuniské administrativě nezastávají žádnou významnou funkci a vliv této strany na dění v Tunisku, zejména na chod státní správy je minimální. Žalobce se tak mohl při sebemenším pocitu ohrožení ve své vlasti na tamní bezpečnostní orgány bez obav obrátit, cítil-li se ohrožen, což ovšem neučinil. Ze zpráv o zemi původu rovněž plyne, že tuniské bezpečnostní orgány mají situaci v zemi pevně pod kontrolou a proti jakýmkoli projevům extremismu, především pak proti islamistickým skupinám, okamžitě a účinně zasahují. Pokud by se tedy žalobce po návratu do Tuniska skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné tuniské orgány.
14. K tvrzení žalobce, že zde žije bývalá manželka a nezletilý syn, s nímž chce udržovat kontakt, žalovaný přílehlavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 347/2020 ze dne 17. 2. 2021, v němž NSS uvedl, že „ani v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodně-právní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené článkem 8 EULP“.
15. Soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgán se zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi a pečlivě objasnil otázku důkazního břemene v případě žadatelů pocházejících z bezpečných zemí.
16. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31.01.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně